

Ohlédnutí za fotbalovým rokem 2007

Fotbalový rok 2007 byl stanoven jako výchozí pro zkvalitnění kopané v Uhřích. Cílem nejsou žádné přehnané mety, nýbrž zlepšení práce u všech mužstev s cílem postupu A mužstva do okresního přeboru.

Práce se daří u žákovského mužstva, ale i tam vznikají situace, kdy je nedostatek hráčů; nejčastěji to ovlivňují tresty rodičů za špatné známky ve škole nebo nemoci. V mužstvu dospělých měla jarní část sloužit k sehrání a přípravě hráčů na úspěšné působení v nové sezóně. Poměrně kvalitní kádr v čele s Jiřím Raušerem a Petrem Uříčářem, tento cíl nesplnil; pohyboval se spíše ve spodní části tabulky. Částečnou omluvou byl značný počet zraněných.

A MUŽSTVO ZÍSKALO o šest bodů méně než vedoucí tým. Z každého vstřeleného gólu měli hráči i diváci radost. Těm se hlavně líbilo, že se kopané v Uhřích daří.

Přes částečný nezdar v mužstvu dospělých Sportovní klub (SK) v sezóně 2007-2008 přihlásil kromě žáků, též mužstva dospělých A a B. Rozhodnutí padlo po několika schůzkách s vytypovanými hráči; jednalo se v prvé řadě o dorostence působící v Žarošicích a dále hráče, kteří z různých důvodů předčasně ukončili svou aktivní dráhu. Po jejich příslibu SK tzv. běčko přihlásil do soutěže.

V podzimní soutěži
A mužstvo bez porážky

První mužstvo bylo posíleno několika hráči. Především Tomášem Valihrachem, Lukášem Uříčářem a Jarou Raušerem. Později pak Kazimem Nedobou. Takto sestavené mužstvo prošlo podzimní

soutěží bez porážky. V tabulce skončilo na druhém místě, šest bodů za vedoucími Dambořicemi.

Mužstvo B uzavírá tabulku. V tom není nutné vidět katastrofu. Spíše vadí, že někteří hráči, hlavně mladší, pro něž bylo mužstvo sestaveno, nedodrželi slib; neúčastnili se tréninků ani utkání. Připravili tak těžké chvíle trenéru Františku Pěničkovu ml. a vedoucímu mužstva Petru Medunovi.

Přes potíže v B mužstvu hodlá SK v záměru udržet ho v soutěži, pokračovat tak, aby z něj vyrůstali kvalitní hráči pro A mužstvo. První mužstvo je na místě připravit tak, aby produkovalo kvalitní fotbal.

V PODZIMNÍM KOLE soutěže A mužstvo Uhřic předvádělo dobrý fotbal. Neprohrálo. Umístilo se na druhém místě, hned za Dambořicemi. Snímky: LUKÁŠ TESAŘÍK

Vzestupy a dobré roky, ale také ústup ze slávy

V sezóně 1985-1986 Uhřice skončily v okresním přeboru na 10. místě; vzhledem k reorganizaci soutěže následoval sestup. V dalších letech si v třetí třídě fotbalisté vedli dobře; mužstvo dospělých zpravidla končilo na předních příčkách; např. v sezóně 1986-1987 a 1987-1988 na druhém pořadí.

Mezi elitu fotbalistů na Hodonínsku postoupilo v sezóně 1990-1991. Zasloužili se o to hráči; především pak trenéři a vedoucí mužstev Jan Šmerda, Rudolf Dvorský, František Pěničák, František Malík, Jan Malík, Zdeněk Maleňák, František Poláček, Miroslav Bělohoubek i další.

Mužstvo sestoupilo

V letech 1991 až 1994 znamenal u prvního mužstva ústup ze slávy. Na slavnostním shromáždění k 60. výročí uhřického fotbalu prezident SK Zdeněk Maleňák to charakterizoval jako odstoupení z pozic u oddílů dospělých a nástup nové generace hráčů v dorostu a v žácích. V roce 1994 družstvo z okresního přeboru sestoupilo. "V uhřické kopané přesto nedošlo k útlumu. Je tomu tak navzdory tomu, že diváci mají představu o lepších výsledcích; především by rádi, aby mužstvo opět postoupilo mezi okresní elitu,"

hodnotil situaci Maleňák.

Podle něho byly vytvořeny předpoklady, aby se Uhřice do okresního přeboru vrátily; hráči tak navázali na úspěšná léta. Oddíl měl v tom čase k dispozici dostatečný kádr schopných hráčů, čítající nejméně 21 lidí. Proto také do soutěže v roce 1995 byl přihlášen B tým; v sezóně 1995-1996 skončil ve čtvrté třídě na třetím místě se ziskem 41 bodů.

Už na valné hromadě SK, konané v březnu 1998 zaznělo, že po letech neúspěchů se blýská na lepší časy; po polovině soutěže Uhřice vedly o pět bodů. Fotbalisty trénoval

Cílem je atakovat v tabulce postupová místa.

Žáci si vedou dobře

Žákovské mužstvo pod vedením trenéra Josefa Kramáře a Romana Pavlici, dosahovalo dobrých výsledků. Potvrzuje to i páté místo v soutěži. Pro další období je zájem zajistit u žáků co nejširší základnu. S ní pak kvalitně pracovat.

ZDENĚK MALEŇÁK

Zpravodaj Uhřic

www.uhrice.cz ■ e-mail: starosta@uhrice.cz

Pečeť obce z roku 1764

Vydává zastupitelstvo obce ■ číslo 4 ■ ročník V. ■ vyšlo 18. 12. 2007

Nová silnice strana 3	Škola občanům strana 4	Kroj a zvyky strana 5	Stolař Hudec strana 7
---------------------------------	----------------------------------	---------------------------------	---------------------------------

Knesl: Hezké Vánoce a do Nového roku zdraví a spokojenost

Část hlavního tahu a most byly dokončeny

Větší část hlavního tahu přes Uhřice a most přes potok, byly dokončeny. Silnice postavená v roce 1903, tedy před více než sto lety, se tak dočkala obnovy. Kromě toho byla letos v srpnu zahájena výstavba koupaliště. Podařilo se též vykoupit pozemky pro stavbu rodinných domů v trati Veselé a Žabák. Změnila se i situace v zastupitelstvu obce; jeho členové se zabývají rozhodujícími záležitostmi. O tom všem jsme hovořili se starostou Zdeňkem Kneslem.

○ Jaký je podíl rady a zastupitelstva na uskutečňování záměrů při zlepšení podmínek pro život obyvatel v Uhřicích?

Výrazný. V zastupitelstvu se např. změnila situace. Panuje v něm

dělná atmosféra; jeho členové, bez rozdílu stranické příslušnosti, mají zájem o to, posunout vývoj vpřed a dále zlepšit podmínky pro život obyvatel. Pracují svědomitě, ve prospěch lidí, kteří jim dali důvěru; pokračování na str. 2

Veselé, ale zimní hody

Na letošní Martinské hody, v sobotu 10. a v neděli 11. listopadu, přijel jejich patron Martin, na bílém koni. Byla zima, ale přesto panovala vynikající nálada. Zasloužili se o to stárci i stárky a také špičková kapela Lácaranka z Kobylí; na Martinských hodech v Uhřicích hraje už tradičně.

byla dobrá, a to i navzdory zimnímu počasí. Podobné to bylo i v neděli 11. listopadu při průvodu z kostela a odpolední obchůzce obcí.

Hody pak pokračovaly zábavou v kulturním domě. Nálada byla opět výborná; v sobotu přišlo 230 účastníků, v neděli pouze 68 tančících. Martinské hody, vzhledem k zimnímu počasí, byly náročné. Přesto dechová hudba Lácaranka, stárce, stárky, sklepníci, ale též pořadatelé se zasloužili o jejich dobrý průběh. (zm)

PŘESTOŽE BYLA NA HODY zima a chumelilo, stárce a stárky si zatančili pod máji. Tu zdatní muži vztyčili v sobotu 10. listopadu dopoledne. Foto: LUKÁŠ TESAŘÍK

Výraz poděkování a úcty dříve narozeným

Setkání seniorů, konané v předvečer adventu, v sobotu 1. prosince v kulturním domě, vyznělo jako výraz úcty a poděkování obce dříve narozeným spoluobčanům. Shromážděným 110 důchodcům a dalším návštěvníkům se připravený program líbil. Upoutalo je vystoupení žáků mateřské i základní školy, souboru Ždáníčánek a skupiny Ženičky ze Ždanic; zamlouvaly se písničky v podání Kostelecké šestky, návštěvníky zaujal též krátký dokument nazvaný Uhřice 2007 aneb ohlédnutí za rokem.

připravily pro dříve narozené dárek: sáček s levandulí. Kromě toho důchodci při příchodu do sálu obdrželi od obce a sponzora akce, firmy Símst Brno, dárkový balíček. Pak už začal program. Po nejmenších dětech, předvedli žáci ze základní školy písničky z pohádek o vodníkovi, Karkulce, princezně ze mlejna a dalších. Vystupovali přitom v odpovídajících kostýmech. Po nich Ždáníčánek zahrál, opět zpívaný příběh o vlkovi a kůzlátkách. Ženičky vzápětí předvedly starosti s pěstováním a zpracováním zeli; hlavní ale byly písně. Skupiny

vystupovaly v doprovodu houslí a cimbálu.

Během přestávky bylo podáno občerstvení a promítnut film o dění v Uhřicích v roce 2007. V necelé půlhodině tak byly na DVD nosiči, sestříhány záznamy z akcí v obci v uplynulých 11 měsících. Vznikl dokument, postihující práci školy, činnost Sportovního klubu a mladých hasičů. Dále Den koní, Babské i Martinské hody; kromě toho pak výstavbu hlavního tahu přes vesnici, mostu přes potok a koupaliště. Podařilo se tak už podruhé netradičně, přitom při-

tažlivě, tedy atraktivní formou, informovat veřejnost o dění. Ne náhodou byl dokument představen seniorům; je snaha dříve narozeným spoluobčanům, kteří více pamatují, plasty přiblížit dění ve vesnici.

Na závěr zdařilého podvečera vystoupila Kostelecká šestka. V jejím podání bylo možné poslouchat známé písničky. Od polky Anička, přes Jetelíček u vody, Pod tou naší starou lípou a další. Většina účastníků si notovala se zpěváky.

(bí)

pokrač. ze str. 1

nebyly např. zaznamenány lokální a jiné zájmy. To se promítá do práce a výsledků. Zastupitelstvo čítá 15 členů, má přesně stanoveny kompetence. Schází se podle plánu, jeho členové kromě toho působí ve třech schválených komisích a výborech.

○ **Lze je vyjmenovat?**

Komise pro školství a sociální věci, dále stavební a také pro tisk a informace. Kromě nich byl ustaven kontrolní a finanční výbor.

○ **Do těchto, řekněme odborných aktivit, jsou začlenění všichni členové zastupitelstva?**

Ano. Kromě toho v nich působí další občané, tedy nečlenové zastupitelstva. Podílejí se na přípravě různých akcí, propagaci, doporučují, co je nutno dělat, jaká opatření přijmout.

○ **A co rada obce?**

Má pět členů. Zabývá se samozřejmě přípravou schůzí zastupitelstva. Především ale řeší operativní záležitosti, týkající se chodu, hospodaření i výstavby obce.

○ **Jedním ze záměrů, schválených v zastupitelstvu, je též rozvoj vesnice. Začátkem prosince byl za více než tři milióny korun dokončen most přes potok. Bylo nutné ho dělat?**

Bezpochyby. Ostatně za více než sto let, prodělal pouze kosmetické úpravy. Byl v havarijním stavu. V současnosti má asfaltový koberec, šířka vozovky je šest metrů, lemuje ji chodník. Navíc, a tak to bylo s dodavatelem, firmou Simost Brno dohodnuto, byl dokončen na Mikuláše. Tedy, jakýsi dar občanům k jeho svátku. Zcela prozaicky, od soboty 8. prosince byl průjezdný pro vozidla, zastávky autobusů mohly být umístěny na původní stanoviště.

○ **Věší část hlavního tahu přes obec byla letos dokončena. Jak vypadá situace se zbytkem komunikace, pokud jde o její obnovu?**

A v té souvislosti, bude se stavět druhý most přes potok na Dolním konci vesnice?

Obnovu bude provádět, jak jsme informovali, kraj. Od toho je mnohé odvislé. Především termíny. Chci o nich hovořit, ale prosím, aby byly brány s jistou rezervou; vedení obce na to, aby se splnily, má pouze omezený vliv. Na základě jednání zastupitelstva obce s Ing. Pospíšilem, členem Rady JMK, ze dne 6.12.2007, lze předpokládat, že se akce vejde do rozpočtu kraje. Uvažovaný termín zahájení je rok 2008-2009. Most na Dolním konci se bude stavět. Musí. Stávající zhruba před třiceti lety prodělal jen jakési úpravy svršku a zábradlí. Nosné těleso je popraskané a mos-

tovka úzká, takže si stěží vyhnou dvě vozidla.

○ **Komunikací byla v obci v uplynulém období věnována pozornost. Kolik se do jejích obnovy a rekonstrukce chodníků investovalo?**

Mnoho úsilí akce zajistit; všechno dohodnout, připravit výběrová řízení, udělat nebytná organizační a další opatření v dopravě atd. Především ale zabezpečit prostředky. Od nich to bylo konečkonců odvislé. Odhadem bylo od roku 2003, tedy za necelých pět let, do

komunikací v Uhřicích investováno nejméně 40 miliónů korun. Je to značná částka, ale bylo to nezbytné, neboť vozovky byly zanedbané. Kromě vylepšení svršku permentací nebo asfaltem, se na ně celý čas nesáhlo.

○ **Letos v srpnu byla zahájena stavba koupaliště. Jaká je v tomto směru situace?**

Na stavbě se intenzívně, tzn. v sobotu a někdy i v neděli, pracuje. Po dohodě s vedením firmy Skanska, tedy dodavatelem, je snaha práce urychlit a termín dokončení o měsíc zkrátit. Koupaliště by tak mohlo být ve zkušebním provozu už od července, nikoliv od srpna 2008, jak bylo dohodnuto. Prakticky to znamená,

Měla by být zahájena výstavba domů. Ve hře, a to doslova, neboť rozhodnutí závisí na odboru dopravy kraje, je též výstavba autobusové zastávky na Silničné, na uhřické straně. Měla by stát u domu Novákových.

○ **První prosincovou sobotu, v předvečer adventu, se sešli senioři. Jak byla akce hodnocena?**

Je to tradiční setkání. Pokaždé je na něm trochu jiný program, ačkoliv některé věci se nemění. Letos, a také v uplynulých letech, se finančně na něm podílela firma Simost. Rád bych společnosti veřejně poděkoval. Pokud jde o hodnocení, akce dopadla a vyzněla dobře. Svědčí o tom též reakce dříve narozených spoluobčanů, jichž v obci žije kolem sto šedesáti.

○ **Předvánoční atmosféru podtrhují též ozdobné girlandy na sloupech veřejného osvětlení, kde proběhla rekonstrukce. Kolik jich vlastně je? Co bys přál obyvatelům Uhřic v příštím roce?**

Nejdříve k těm ozdobám. Je jich asi 40. Také v tom je záměr; chceme, aby se lidé v Uhřicích cítili dobře. Před Vánocemi a na konci roku dvakrát. Rád bych při té příležitosti všem občanům přál pěkné svátky, do roku 2008 hodně zdraví, síl, spokojenost a také mnoho osobních úspěchů. Nemohu při této příležitosti opomenout poděkovat lidem za trpělivost při různých provizoriích při stavbě komunikací. Byli, a to se týká všech, nadmíru trpěliví a uznalí. Lze si pouze přát, aby se práce ve prospěch obce dařila nejméně tak jako dosud.

Zaznamenal: OLDŘICH BÍLOVSKÝ

VÁNOČNÍ KONCERT

V neděli 23. prosince v 15 hodin se v kulturním domě uskuteční tradiční vánoční koncert. Zahraje na něm Straňanka ze Strání na Uherskohradištsku. Kapela se zpěvačkami čítá 17 členů. Zahraje lidové písně z kraje pod Velkou Javořinou i vánoční melodie. (zr)

Neokázalý a skromný stolařský mistr Hudec

Stolařský mistr Jan Hudec (1889-1944) patřil k vynikajícím odborníkům; byl přitom skromný a neokázalý. Živnost provozoval až do smrti (1944) v domě v Uhřicích (nyní stavení Valhrachových).

Sortiment jeho výrobků byl rozsáhlý a pestrý; zahrnoval všechno, co obyvatelé v tom čase potřebovali. V obci byl v tomto směru jediným živnostníkem, takže neměl konkurenci. To ale nemělo vliv na kvalitu vyráběné produkce.

Od kolébky po hrob

Výrobky Jana Hudce byly určeny především uhřickým obyvatelům; provázely je, a to doslova, od kolébky až po hrob. Vždyť už po narození byly děti kolébány v tom čase rozšířeném zařízení od Jana Hudce. Kromě kolébek ale zhotovoval též nábytek, a v některých domácnostech stále slouží tato dobová zařízení, např. skříně nebo postele a židle. Vyráběl též okna, dveře i necky, v nichž se v minulosti pralo.

Z jeho dílny vycházely různé stoličky, rámy na obrazy i tzv. moučnice, tedy velké truhly na ukládání mouky. Mistr zasklíval okna, takže provozoval sklenářství. Když někdo zemřel, udělal rakev. Jinými slovy: Hudec zajišťoval široký sortiment materiálních potřeb obyvatel vesnice.

Vzácný člověk

Byl to vzácný člověk; mírumilovný a bezkonfliktní. Nesnášel např. přenice. Vyhýbal se různicím i za cenu, že to bylo k jeho škodě. To byla ostatně jedna z příčin, proč za desetiletí nedokázal živnost pozvednout; prakticky trvale zůstával u ruční práce. Bylo to ale též především tím, že ceny byly "lidové". Jen stěží např. dosahoval vyrovnaného rozpočtu se zanedbatelnou výší přebytku. Někdy dokonce pracoval se ztrátou. To v případech, kdy obtížné vymáhal platby za dodané zboží.

Zatímco stolaři v okolních vesnicích pořizovali dřevoobráběcí stroje, mistr Hudec se takřikajíc zmohl pouze na cirkulárku. To ale bylo málo, neboť těžká ruční práce, např. při hoblování, vedla k nízké produktivitě. Nedobrou situaci vyrovnával tím, že trvale zaměstnával učně. Jejich mzda byla minimální; energičtí hoši ale dokázali ručně např. hoblovat bez přestávek. Současní stolařiští dělníci si jen stěží např. dovedou představit, co dalo za námahu ručně vyhoblovat boky nebo dveře skříně, aby jejich povrch byl dokonale rovný.

Jan Hudec byl ale vynikající pedagog, i když v tomto směru neměl žádné vzdělání. Své schopnosti např. prokazoval při výchově učňů. Jednal s nimi vlídně a citlivě; všichni, kteří takřikajíc prošli jeho rukama, ho měli rádi. I po létech si na svého Mistra vzpomínají. Chlapců na vyučení měl vždy několik; např. za německé okupace u něho

byli čtyři hoši. V dílně vytvářel zvláštní atmosféru; rád si např. při práci prozpěvoval. Prý měl dobrou náladu. Příznivé prostředí nedokázalo narušit ani, když některý z učňů něco zkazil. Byl postižen, a to doslova, pouze mistrovým vyčítavým pohledem.

Záliba se prý odrazila v povaze

Záliba Jana Hudce se odrazila též v povaze. V obci bylo často slyšet, že ten, kdo má rád včely, je dobrým člověkem. U mistra Hudce to platilo dvojnásob. Včely byly jeho velkou láskou. Věnoval jim značnou část volného času; u nich si prý odpčinul. Měl při péči a starost o ně, výhodu: Úly i rámečky, někdy i další

včelařské potřeby, si zhotovil sám. Zbývalo včelstva ošetřit. A v tom se doslova vyžíval. Možná v životě včel nacházel poučení pro to, jak nakládat se svým životem, jakými zásadami se přitom řídit.

U stolařského mistra se to projevilo; svým konáním a jednáním byl lidumil. Všestranný humanista. Bylo ho možné přirovnat k Petru Chelčičkému; neuměl odporovat zlu, snažil se konat pouze dobro. Svou práci, tedy stolařinu, považoval např. za

vůbec schopni uhradit zakázku. Při vymáhání dlužných částek, nedokázal ostře prosazovat svůj oprávněný zájem. Nechával se uchlácholit neustálými sliby, které nebyly nikdy splněny. Zpravidla po čase spor se zákazníkem vzdal.

Kvalitní dílo mu bylo nade vše

Odváděl přitom perfektní práci. Bylo např. zvykem, že výrobky byly zákazníkovi dodány až do domu. Doprava byla výsadou učňů, neboť za dodávku se dostával tzv. tringelt. Tedy odměna. Tzv. lífrovaní, takže dodávka do domu, to byl pokaždé obřad. Mistr dbal na to, aby výrobek byl čistý, bez sebemenších závad. Někdy tato snaha zacházela až do extrému; např. chlapec, který vezl hospodyniny necky na prádlo, si musel umýt ruce. Prý, aby na vybroušeném povrchu nezůstaly otisky jeho prstů. Mistr výrobek před tzv. lífrovaním důkladně prohlédl.

Někdy se ale stalo, že hospodyně např. už vzpomínané necky, vzala špinavýma rukama a položila do bláta. Když to učeň sdělil mistrovi, ten reagoval vždy stejně: My, jako firma, musíme výrobek dodat v bezvadném stavu. A to bez ohledu na to, co s ním zákazník udělá. Zdůraznil pokaždé, že je to pouze a výlučně jeho věc. "Nás to neopravňuje k tomu, abychom polevili na kvalitě. Stavovskou ctí je dodat jakostně nezávadný produkt," říkal.

Stačilo několik desetiletí, aby osobnost mistra Jana Hudce upadla v zapomenutí. Současná generace ho nepamatuje. Je tomu tak navzdory tomu, že všechno, co konal, dělal pro jiné. Také v řemesle spatřoval povinnost sloužit obyvatelům. V tom konečkonců viděl i své uspokojení; takové přesvědčení, tedy vědomí, mu dávalo další sílu. Jinými slovy, a to v současnosti zní nereálné, nepracoval, živnost neprovozoval, kvůli hromadění majetku, ale jen a pouze pro uspokojení z dobře vykonané práce. Tedy záslužné činnosti pro jiné. Není proto nutné se rmoutit nad tím, že lidé upadají v zapomnění. Jednotlivci sice umírají, ale výsledky jejich práce zůstávají. Stávají se odkazem pro následující generace.

ING. FLORIÁN KRAMÁŘ

Obec má čističku, pozornost věnována cestám

Uhřice mají čistírnu odpadních vod, v uplynulém období byla ale věnována pozornost především rekonstrukci místních komunikací. Kromě toho se podařilo zlepšit situaci na větší části hlavního tahu vesnicí; silnice dostala novou podobu, je širší, má hladký asfaltový povrch i odstavné plochy.

*

Události v listopadu 1989 se odrazily též v životě obce. Koncem roku 1990 se uskutečnily komunální volby. Starostou byl zvolen **Michal Malík (1963) za Křesťansko demokratickou unii-Čs. stranu lidovou (KDU-ČSL)**. V čele obce stál do roku 2002. Za dobu jeho působení byla už kanalizovaná obec napojena na vybudovanou čistírnu odpadních vod. Investice přišla na více než 13,5 miliónu korun, zkušební provoz byl zahájen v říjnu 1999.

Plyn, voda a asanace domu vedle školy

Do domácností byl zaveden plyn a voda. Kromě toho byl vydlážděn Šibrov a vybudován chodník k nové zástavbě podél silnice na Silničníou. V polovině 90. let 20. století obec satureovala stavbu dvojdomků s bydlením pro čtyři rodiny pod kostelem v Šibrově. Po asanaci domu vedle školy, (vykoupen za náhradu milión korun) byla v roce 2001 v tomto prostoru postavena hřiště a tábořiště; kolem, až k tzv. nové silnici, byl vybudován chodník a osvětlení.

V roce 2000 začal v trati zv. Kolíbky vznikat areál zimních sportů. Poté, kdy byly vykoupeny pozemky o výměře 1,6 hektarů, byl terén upraven a oset travou. Obec zakoupila lyžařský vlek. Má délku 231 metrů s přepravní kapacitou 720 osob za hodinu. Byla též zřízena přípojka vysokého napětí a trafostanice; prostor získal osvětlení. V areálu byly kvůli umělému zasněžování vybudovány nádrže a zavedena voda; na podzim 2005 se prodloužil rozvod elektřiny. Na úpravu dráhy byla pořízena rolba. K parkovišti pro 80 osobních vozů, postaveném

v roce 2003, vede příjezdová komunikace.

Nové vedení obce

Na sklonku roku 2002 byl do čela obce za koalici České strany sociálně demokratické (ČSSD) a Sdružení nezávislých kandidátů (SNK) zvolen Zdeněk Knesl (1951); jako místostarosta Zdeněk Maleňák (1951), za SNK. Během roku 2003 se např. do údržby a staveb pro zlepšení vzhledu obce investovalo více než osm miliónů korun.

Uskutečnilo se osm významných věcí. Za školou vzniklo za 465 000 Kč golfové hřiště. Do šaten sportovců na hřišti v Lednici byl na jaře 2003 zaveden plyn a voda. Uskutečnila se první etapa stavebních úprav hřbitovní zidky; byla též rekonstruována brána. Kromě toho byla vybudována zpevněná plocha, tedy parkoviště osobních aut.

Nejnákladnější akcí byla tzv. rekonstrukce chodníků a komunikace. Cesta pro pěší i pro vozidla, se prakticky budovala znovu. Takto se např. v roce 2003 upravily chodníky v délce skoro půl kilometru. Bylo též vybudováno 330 metrů komuni-

kace; polovina tzv. druhé strany. Vozovka se rozšířila, byla odvodněna žlabem. Kromě toho bylo po celé délce rekonstruováno veřejné osvětlení.

Už v roce 2002, tedy za předchozího vedení obce, byla zahájena úprava památníku schůzky císařů Napoleona I. (1769-1821) a rakouského Františka I. (1768-1835) v prosinci 1805 v Janově dvoře. Hlavní práce proběhly v roce 2003 a 2004; v upraveném prostoru byly vysazeny čtyři lípy a usazen obelisk. Za 230 000 korun byla též opravena

probíhaly v části vesnice, od zrcadla u silnice směrem na Silničnou po ulici Chaloupky. Dále pak část vedoucí k hřišti v Lednici. Od srpna 2005 se uskutečnila obnova komunikace a chodníků v délce bezmála 200 metrů, po ulici Chaloupky.

Za tři roky (2003-2006) tak bylo do rekonstrukce cest, chodníků a kanalizace v Uhřicích investováno více než 25 miliónů korun. V roce 2007 byl upraven hlavní tah přes obec; podél něho vybudovány chodníky a plochy pro stání osobních aut. Kromě toho byla též rekonstruována márnice a vybudován přístupový chodník. U bývalé hájovny vznikla odpočinková trasa; byla postavena cesta pro pěší a instalovány lavičky. Vše za zhruba 800 000 korun.

Vesnice má vlídnější tvář

Také prostor před školou v Uhřicích byl upraven. Nad hlavním vchodem byl zhotoven přístřešek; prostranství před objektem vydlážděno, vykáceny staré stromy, vysázeny dřeviny a trávník. Perspektivně se počítá s dalším uspořádáním tak, aby škola byla důstojnou dominantou vesnice. Je snaha objektu, postavenému v roce 1887, vtisknout původní podobu secese; vyměnit okna, střechu, dát novou fasádu.

U bufetu na hřišti v Lednici vyrostli přístřešek; slouží k posezení i jako úkryt před nepohodou. V listopadu 2005 dokončen vchod do kulturního domu. Trvalá pozornost se věnuje životnímu prostředí, pravidelným opravám a údržbě. Byly např. vyčištěny a prosekány půl století neudržované tzv. Zadní borky. Začala se pravidelně kosit tráva na obecních pozemcích a prostranstvích; postupně se daří likvidovat tzv. divoké skládky. Byly instalovány nové dopravní značky, natřeny sloupky místního rozhlasu i zábradlí u mostů. Vesnice tak získala vlídnější tvář. Také proto, a tak to určili občané při volbách, vedení obce se od podzimu 2002 nezměnilo. (zu)

Úpravy pokračovaly

V dalších letech stavební práce v obci pokračovaly. Např. do září 2004 byla za více než devět miliónů korun dokončena rekonstrukce (vozovky, chodníků a osvětlení) tzv. druhé strany. V roce 2005 a 2006 se vybudovaly cesty (i pro pěší) za nejméně 14 miliónů korun. Práce

Výrazná osobnost koláře Hroudného

Mezi výrazné osoby v Uhřicích patřil František Hroudný (1904-1973). Provozoval též kolářskou živnost. V 60. letech 20. století pak jako řemeslník pracoval v Jednotném zemědělském družstvu (JZD). Před tím měl dílnu na Dolním konci vesnice, v Mrštících, v kolně domu Antonína Buchara.

Ten žil ve stavení sousedícím s Hroudnými; rodina se o něho po smrti manželky do jeho skonu, v první polovině 50. let 20. století, starala. Manželka Františka Hroudného, Antonie, jinak velice obětavá a hodná žena, nosila Bucharovi pravidelně oběd a také další jídlo. V jeho domku též poklidila.

Bucharův dům

Dům, v němž Antonín Buchar žil, už neexistuje. Bylo to ale zajímavé stavení. Venkovními bytelnými dveřmi se vcházelo přímo do kuchyně. V ní byl sporák, ještě ve 40. letech 20. století pak pouze rošt s otevřeným ohništěm. Vytápěl i vedlejší místnost, kde stála velká kachlová kamna, takže v ní bylo teplo.

Sám obyvatel kouřil fajfku (měl jich několik), tabák bral z tzv. míšku. Sloužil k tomu malý pytlík, vyrobený prý z kočího měchýře. Do poloviny 40. let 20. století bylo stavení, pokryté jednoduchými pálenými taškami, v pořádku; dokonce v něm s Bucharem během války bydlela rodina Petra Macháčka, která musela odejít z pohraničí.

Buchar se o dům staral. Ve chlévě byla koza, vedle pak čuník, po dvoře běhaly slepice. Když přibýly roky, nebyl schopen postarat se o dobytek ani o drůbež; měl co dělat sám se sebou. Po smrti manželky, neboť měl přes sedmdesát roků, byl odkázán na pomoc jiných lidí.

Stavení začalo chátrat, chlévy ve dvoře se rozpadaly; postupně se z něho stávala ruína. Mělo ale vjezd. Právě v něm se takřikajíc zabydlel kolář František Hroudný. Ke zdi postavil tzv. ponk, do rohu pásovou pilu, na stěnu pověsil nářadí; stroj na vyhlazení, tedy hoblování desek, měl pak v kolně ve svém domě. Bylo to praktické, neboť obě stavení sousedila, a do vjezdu k Bucharům se hoblovka už nevešla.

Jinak to ale nebyla žádná sláva: Řemeslník za mrazu v zimě, v sychravých a studených dnech na jaře i na podzim, pracoval v otevřeném průjezdu. Měl obuty zpravidla vysoké filcové boty, přesto trpěl revmatizmem.

Zdatný řemeslník

František Hroudný patřil k zručným řemeslníkům. Zkušenosti sbíral v jiných sídlech; zdokonaľoval se např. v Kelčanech i v Lužicích u Hodonína. Uměl zhotovit klasický koňský potah s postranicemi a parádním kozlíkem; samozřejmě

loukotě pro kola, vyráběl oje, usazoval nápravy. V kolařině byl nedostizitelný, a v tom čase též nepostradatelný, neboť většina sedláků potřebovala vozy a také opravy.

Zhotovoval ale i jiné potřeby: Násady, topůrka, když bylo třeba vyrobil skříň nebo postel. Práce měl nadbytek. V jeho dílně se střídali zákazníci; objednávali, ale také odnášeli nebo odváželi hotové produkty. Na Hroudného bylo spolehnutí: Co slíbil, to splnil. Nedržel se pouze kolařiny, ale potíže mu např. nedělalo podle míry vyhoblovat desky, nařezat trámy a sestavit v domě podlahu. Odváděl kvalitní práci za levný peníz.

Mlátil obilí

Spolu s přítelem a zhruba vrstevníkem Jaroslavem Čamlíkem, jak lidé říkali z Dolního konce, pořídili stroj na mlácení obilí. Mlátičku s tzv. presem. Nahoře se do ní dávaly rozvázané snopy, dole z mašiny padala do tzv. presu sláma a na opačné straně se sypalo do pytlů obilí. Proces byl poměrně rychlý, takže po svezení úrody z polí, byla v krátkém čase oddělena zvlášť sláma, plevy a napytlováno obilí. Pracovalo přitom až deset lidí - zpravidla ženy vázaly vymláčenou slámu, někdo takřikajíc krmil mašinu, další podávali nevymláčené snopy z půdy, jiní uklízeli slámu od presu; Čamlík s Hroudným odnášeli naplněné pytle s obilím.

Stroj byl v tom čase téměř nenahraditelný; kombajny neexistovaly, skoro každý ve vesnici obhospodařoval kus pole. Sel a sklízal proto i obilí. A mlátit ho, tedy oddělit cepy slámu od zrna, pak ještě obilí tzv. fukarovat, tedy vyčistit, bylo pracné

a nekonečné. Operaci v krátkém čase zvládla mlátička, poháněná elektrickým motorem. Jenže, mašina byla velká a drahá. Pořídít ji a využívat, bylo pro drobné rolníky, nemožné. Čamlík s Hroudným proto stroj převáželi z jednoho domu do dalšího.

Před tím, než se rozběhl, ho usadili do vodováhy, natáhli káble a transmisí spojili elektrický motor s mlátičkou. Jevilo se to jednoduché, ale bylo nutné vědět, kam položit vodní váhu, aby síta i další mechanismy bezchybně pracovaly.

V 60. letech 20. století se podmínky změnily. Mlátička nejdříve pracovala na tzv. Špicí, potom ji nahradily kombajny. Spíše než nové koňské potahy, bylo nutné opravovat a produkovat zařízení, sloužící JZD. Do jeho dílny přešel i František Hroudný. U práce s dřevem přidržel i nejmladšího syna Josefa. Naučil ho odvážet perfektní a kvalitní dílo.

OLDŘICH BÍLOVSKÝ

Před 75 lety byla postavena Nová silnice

Za 133 500 Kč byla před 75 lety, tedy v roce 1932, postavena tzv. Nová silnice na Silničnou. Větší část nákladů - sto tisíc korun - hradila obec. Okres pouze přispěl 33 500 korunami.

Než byla stavba zahájena, bylo nezbytné vykoupit dva domy - Antonie Trumpešové (číslo 77) a Karla Trumpeše (číslo 78); za náhradu byly vyvlastněny též pozemky v trati Staré hory. Komunikaci budovala Moravskoslezská

silniční společnost; z větší části využila projektů z roku 1913, kdy byla snaha spojit obec s tzv. císařskou, tedy státní silnicí. Práce rychle pokračovaly, takže už v sobotu 1. října 1932 mohla být cesta otevřena. Do správy ji převzal okres. Důvodem výstavby byla nesjízdnost tzv. Horní uličky; za deštivého počasí se nebylo možné dostat na Silničnou. Obec tak byla napojena ve dvou místech se silnicí Brno - Hodonín, a to směrem k Janovu dvoru a od října 1932 na Silničnou.

Před tím, na jaře 1929, byla obec elektrifikována. Podle kroniky se tak stalo půl století po vynálezu žárovky Thomase Alvy Edisona (1847-1931). Ve středu 10. července 1929 se rozsvítilo prvních 31 světel. Elektrifikace stála 260 000 korun, proud dodávala elektrárna v Oslavanech. Bylo tak možné svítit, ale též velkou, a do té doby nevidanou silou, pohánět stroje, např. v živnostech, později

též v hospodářství; mnozí začali energii využívat pro řezání píce pro dobytek i další práce.

Před tím, v roce 1928, byl kvůli žádosti o půjčku, oceněn obecní majetek. Dosahoval hodnoty 357 211 korun. Z toho pozemky o rozloze více než 40 hektarů byly ohodnoceny na 146 650 Kč, budovy (škola a skladiště) na 159 410 korun, cenné papíry pak na 35 876 Kč a tzv. kmenové jmění činilo 15 875 korun. (bí)

Děti zpívaly na setkání seniorů

V sobotu 1. prosince se děti ze základní i mateřské školy představily na setkání seniorů. Připravily pásmo nazvané Z pohádky do pohádky a pro každého účastníka z řad dříve narozených občanů pak dárek - pytlíček naplněný levandulí. Děti ho nadšeně chystaly v družině. Ve středu 5. prosince navštívili školu Mikuláš, anděl a čert; sladkou odměnu získaly všechny děti.

Na podzim děti několikrát navštívily divadlo Radost v Brně. Uskutečnila se drakláda, výstava výrobků z dýní a lampiónový průvod. Ve škole byl též uspořádán hudební koncert. Žáci se zapojili ve spolupráci s Metal-Alliance do projektu pod názvem Zdravá výživa. Děti kromě jiného v rámci této akce obdržely vitamínové balíčky.

V letošním školním roce je uhřická škola zapojena do už VIII. ročníku

sběru papíru. Děti mají možnost v průběhu sbírat papír, což bude na

konci školního roku vyhodnoceno. Zatím, na základě průběžného hodnocení **vede Pavel Robek s 272 kilogramy. Na druhém místě je Klárka Hrubá (252 kilogramů) a na třetím Radek Mokřý (235 kilogramů).**

Nejedná se o konečné výsledky; ty mohou být nakonec úplně jiné. Nicméně, za zmínku stojí, že jen v září děti nasbíraly 2,35 tun. V tomto směru je na místě poděkovat všem za spolupráci. Kromě papíru škola sbírá vršky z PET lahví, usušenou pomerančovou kůru, která se odevzdává jako léčivá rostlina.

S tzv. předškoláky pracují učitelky mimo školu na kurzu grafomotoriky. Jedna z nich, Jana Sedřová, navíc vede prvňáky a druháky v kroužku angličtiny. (mp)

NA SETKÁNÍ SENIORŮ první prosincovou sobotu předvedly děti z Uhřic pásmo Z pohádky do pohádky. Bylo secvičeno s láskou a vyznělo mile. Foto: VÁCLAV TESAŘÍK

Veselili se až do pátku, vína bylo dostatek

Martinské hody prý v minulosti trvaly až do pátku. Podle Martina Jandla Jandla svolení stárci dávali představeným obce pečenou husu a dostatek vína. To prý platilo při každé muzice a o hodech zvláště. Být stárkem pak byla pro chasníka i pro jeho vyvolenou čest. Jejich právo být pořadatelem a jakýmsi představeným omladiny při zábovách, se ctílo ještě na začátku 20. století.

Při malých i martinských hodech se stínal beran. Byl opentlen a za velké účasti lidu mu musel stárek utnout hlavu. Když se to podařilo jednou ranou, byl prohlášen za silného junáka. Také se mlátil káčer. Nejdříve ho zakopali do země (v 19. století byl místo podlahy tzv. maz, tedy hlína). Pak se jednomu z mužů

zavázaly oči a dal do rukou cep. Zatímco houslista hrál, bylo třeba ze země vyčnívající hlavu káčera zasáhnout. Maso z berana i káčera stárci s představenými obce snědli, kůže propili.

Vlastní hody začaly obchůzkou po vesnici. Pilo se při ní, tančilo a také vybíraly peníze do tzv. šolařky a koláče do koše. Hrála přitom cimbálová muzika (housle, někdy klarinet, basa a cimbál). Potom šel průvod k máji, kde se tančilo. Každému ale musel tanečníci zavést stárek; byla to tzv. zavádka stárků. Hned poté se při hudbě vyskakovalo. Podle Jandla muzikanti museli hrát skočnou tak, jak ji znotovali tanečníci. Chasníci, jeden po druhém, vyskakovali. Pomáhala jim přitom děvčata - držela chlapce

za ruku a předloktí. Která prý uměla dobře pomáhat, tu si v tanci obzvlášť předcházeli. Veselí někdy

skončilo bitkou, ale pokaždé, když šli chasníci od muziky domů, zpívali. (zu)

MARTIN PŘÍJEL na bílém koni. Letos doslova. Poněkud zaskočil i děvčata v krojích. Na pobožnost šla, a s nimi i stárci, pod deštníky a ve sněhu. Foto: LUKÁŠ TESAŘÍK

Hody byly dobře připraveny

Martinské hody byly letos, jako každý rok, dobře připraveny. Provázela je výborná nálada, ale též slabá účast na nedělní zábavě. Ta se projevila i na kateřinské zábavě v sobotu 24. listopadu, tedy v předvečer svátku patronky. Přišlo na ni 70 platících. Vystoupení dechové hudby Vacenovjáci se tak odbývalo před poloprázdným sálem.

Účast na akcích, především zábavách, se v Uhřicích, a zřejmě i v dalších místech, snižuje; počet návštěvníků je rok od roku nižší. Je tomu tak navzdory tomu, že podniky jsou pořadatelsky téměř bezchybně připraveny. Hraje přitom zpravidla špičková kapela, také připravená jídla i pití je na solidní úrovni. Organizačně i po dalších stránkách na úrovni bude též tradiční ples Květů, chystaný na 2. února příštího roku, k tanci a poslechu zahraje opět vynikající dechová hudba Bojané. Přijďte se pobavit i vy!

ZDENĚK MALEŇÁK

PO SKLIZNI děti upravily dýně a uspořádaly výstavu svých výtvarů před školou. Některé nápady byly skutečně originální a výtvarně dobře pojaté. Foto: LUKÁŠ TESAŘÍK

UHŘICKÝ KROJ a také hody dozraly od časů Martina Jandla a Metoděje Čičatky změny. Zůstalo ale, že např. Martinské hody byly, jsou a zřejmě zůstanou nejdůležitější společenskou akcí v roce.

TAKÉ PŘI LETOŠNÍCH Martinských hodech přišli stárci podpořit stavění máje. Je přibližně stejně vysoká jako předchozí roky - zhruba 26 metrů. Symbol hodů byl ozdoben a na tradičním místě, u hospody U Míhulů, stojí ještě na Kateřinu.

Kroj podrobně popsal Čičatka, zvyky Jandl

Kroj popsal Metoděj Čičatka (1874-1939), zvyky pak Martin Jandl (1826-1897). Rázovitý oděv se v obci dochoval do současnosti, ale doznal změny. Zatímco např. v 19. století v něm část obyvatel, zejména žen, chodila denně, v současnosti se obléká pouze při slavnostních příležitostech. Přesto už v minulosti byl jiný oděv na všední den; v neděli, a především ve svátek, sloužil tzv. parádní.

Umění prý bylo uvázat turecký šátek

Podle Čičatky např. děvčata dříve oblékala nejdříve měkkou sukní. Pak teprve několik bílých natvrdo vyžehlených spodniček. Musely být prý naformovány do zvonu; nahoru přišla barevná sukně. Košili bylo možno jen stěží přetáhnout přes hlavu; kolem krku a krátkých rukávů měla vyšívání. Na ni se navlékly naškrobené rukávce. Natahovaly se zároveň s kordulí. Ta byla zdobená; měla červenou, modrou i černou barvu. U rukávů byl vyšíváný tzv. kréz, s krajkou kolem krku. Největším uměním prý bylo, a to kronikář zdůraznil, uvázat správně turecký šátek. Musel dobře sedět tak, aby cípky po stranách přilehly k uchu. Fértoch zářil ohnivými barvami a krajkami. V zimě ženy nosily barevné kožíšky.

Ještě ve 20. letech uplynulého století chodila děvčata v kroji, když šla na svatbu za družičky; chlapci ho nosili už pouze o hodech. Čičatka k tomu napsal: "Poslední, kdo až do smrti chodil v kroji, byl stařeček Valihrach, naproti školy, číslo 34. Nosil bílý, flanelový kabátek, červeně lemovaný vyšívanými pantlemi a nízký klobouček."

Muži ve svátek obouvali vysoké boty

Mladí muži si v 19. století ve svátek obouvali vysoké boty a bílé přiléhavé kalhoty. Za barevnou kordulí bez rukávů, se zavěsil květovaný

šátek s trásněmi. Bílé košile pak měly baňaté rukávy; nízký límeček byl zapnut dvěma knoflíky. Nemohla chybět vyšívání náprsenka. Kolem pasu byl široký lakovaný opasek; většinou též vyšíváný. Na hlavu přišel tvrdý klobouk s nízkou stříškou. Byl zdoben tzv. portami, zrnky a šmukem. Proto se mu též říkalo šmukáč.

Ženáci měli klobouk s jednou šerpou a dvěma šmuky. Stárci pak nosili vpředu velkou kytku s pavími péry. Jinak byla na klobouku vpředu červená růže, složená z pantlí. Za ní pak dlouhý bílý kosár. "Kdo si dal dva, měl takříkajíc pevnou pěst; každého, kdo mu na kosárek sáhnul, musel odrazit. Ostatně, strhnout ho, to byla velká potupa, většinou pádný důvod ke rváče," dodal Metoděj Čičatka.

Ve všední den muži oblékali kalhoty plátenice a hrubou košili. Za nepohody pak červeně lemovanou bílou halenu, s tzv. cimbálem vzadu. V zimě se nosily dlouhé ovčí kožíšky; sahaly až po paty.

*

Ženský i mužský kraj doznal změny. Podle etnografů v minulosti inklinoval ke Slovácku; během let získal některé prvky, užívané spíše na Hané. Zůstal ale v podstatě původní. Odpovídá vývoji, který obec prodělala; podřídil se zvykům a mentalitě lidí. Z původně typicky slovácké vesnice (včetně dialektu), kam především po bitvě na Bílé hoře (1620) přišli osadníci ze severněji položených sídel, se po národopisné stránce stala obec náležející do zvláštní enklávy, nazývané hanácké Slovácko.

Advent rušil parádu

Jakmile přišel advent, šohaji v 19. a ještě na začátku 20. století, odložili z klobouků voničky i kosárky. Přestaly zábavy. Na poli se dodělávali ještě některé práce; hojně se chodilo do lesa na dříví

a večer na prástky. Dralo se též peří a loupala turkyň (kukuřice). Na svátek svatého Mikuláše (ten se dodržuje stále), dostávaly dárky děti. V 19. a na začátku 20. století to byly jednoduché hračky, ovoce a perník.

Jelikož Vánocům byla věnována už pozornost v předchozích ročnících ZU, byly dalším svátkem Velikonoce. Předznamenalo je hrkání a klepání. Ozývalo se místo zvonění, a to od Zeleného čtvrtku (klekání), na Velký pátek (4x), ráno a v poledne na Bílou sobotu. Vyluzovali ho školáci s dřevěnými klepači, vrkači a hrkači. Do konce 50. let 20. století, mezi nimi v pátek večer pobíhal výrostek. Představoval Jidáše. Na sobě měl staré hadry, kolem pasu povríslo. Hrkání a klepání se v obci udrželo. Chodí se i po šlaháče; v pondělí velikonocní vyplácejí chlapci děvčata a muži ženy žilemí upletenými z vrbového proutí. V Uhřicích se v minulosti hojně vyráběly kraslice; děvčata je věnovala chlapcům při šlaháče. Vajíčka se zdobí i v současnosti. Tradiční postupy, například vyškrabování, se používá jen výjimečně.

Jaro bylo nejhezčí

Na svatého Jiří (24. 4.) - jak popsal Jandl - hospodáři v 19. století obcházeli obecní hranice; před filipojakubskou nocí (30. 4.) byla postavena na návsi máj. Ještě do 70. let uplynulého století bylo zvykem vztyčit u stavení vyvolené májku. "Už 1. května se večer sešli lidé u sochy svatého Jana z Nepomuku. Modlili se. Tak tomu bylo každý večer," zaznamenal Martin Jandl. Ještě na sklonku 40. let 20. století se věřící v květnu každý večer scházeli na společné modlitbě u sochy světce.

Koncem června se slavily hody. Podle Martina Jandla trvaly od neděle nejbližší k 24., kdy je svátek svatého Jana Křtitele, do středy. Doplnil, že se konaly se vším všudy, tedy včetně stavění máje. Přesto byly, to už za něho, jen tzv. salátové; hlavní průběhy v listopadu kolem sv. Martina (11. 11.). Malé hody se slavily ještě v 70. letech 20. století; mnohdy se spojily se sjezdem rodáků. Zvyklost trvá: Ženy např. v letošním roce zahájily novou tradici; na konec června připravily zdařilé Babské hody. (bí)

KROJ V UHŘICÍCH oblékají při slavnostních příležitostech též děti. V roce 2005 bylo při Martinských hodech vlnější počasí. Bylo proto i více příležitostí pořídit snímky i nejmenších hodovníků. Snímky na straně: LUKÁŠ TESAŘÍK a BLANKA MEDUNOVÁ